

EERSTE KAMER DER STATEN-GENERAAL

Zitting 1970-1971

Nr. 202b

EINDVERSLAG van de vaste Commissies voor Economische Zaken en voor Justitie omtrent de ontwerpen van wet:

Aanpassing van de Nederlandse wetgeving aan de eerste richtlijn van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 9 maart 1968 inzake het vennootschapsrecht (10 400, zitting 1969-1970);

Regeling van de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid (10 689, zitting 1969-1970);

Wijziging van het Wetboek van Koophandel (Voorzieningen met betrekking tot de structuur der naamloze en besloten vennootschap) (10 751, zitting 1969-1970);

Aanpassing van de wetgeving in verband met de regeling van de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid (11 174).

Nadat het voorlopig verslag der commissies aan de Regering was medegedeeld, is van haar ontvangen de navolgende

MEMORIE VAN ANTWOORD

Aanpassing van de Nederlandse wetgeving aan de eerste richtlijn van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 9 maart 1968 inzake het vennootschapsrecht (10 400)

Door verscheidene leden werd gevraagd om een uiteenzetting omtrent het karakter van een richtlijn als die welke aanleiding heeft gegeven tot de indiening van dit wetsontwerp.

Zoals bekend verbindt volgens artikel 189 van het E.E.G.-verdrag een richtlijn voor wat het te bereiken resultaat betreft, doch wordt aan de lid-staten vrijheid gelaten ten aanzien van de keuze van vorm en middelen. Uit het eerste deel van deze bepaling, het verbindend zijn ten aanzien van het resultaat, zal naar het oordeel van de ondergetekende moeten worden afgeleid dat er een verplichting bestaat om alle normen welke een richtlijn bevat volledig en zonder restricties in de nationale wetgeving op te nemen. In vele gevallen zal de norm echter wel zo ruim omschreven zijn dat aan de nationale wetgever bij het incorporeren daarvan in de eigen wetgeving een keuze wordt gelaten uit een aantal mogelijkheden om die norm te verwezenlijken. Zo moeten bijv. volgens het vierde lid van artikel 3 van de onderhavige richtlijn bepaalde gegevens in het nationale publikatieblad worden bekend gemaakt „hetzij in hun geheel of in uittreksel, hetzij door een mededeling omtrent het opnemen van het document in het dossier of de inschrijving daarvan in het register”; bij de uitwerking van deze bepaling zal de nationale wetgever dus moeten aangeven welke wijze van bekendmaking hij kiest. Nog wat ruimer is bijv. artikel 5 van de richtlijn dat aan de lid-staten opdraagt te bepalen wie gehouden zijn aan de formaliteiten van openbaarmaking te voldoen: hier worden ook de mogelijkheden waaruit de lid-staten een keuze moeten maken niet in de richtlijn zelf opgesomd. Overigens wil de ondergetekende erop wijzen dat omtrent het rechtskarakter van richtlijnen in de literatuur be-

langrijke verschillen van opvatting bestaan, o.m. over de vraag waar het onderscheid ligt tussen „het te bereiken resultaat” en „vorm en middelen”; de ondergetekende meent daarom thans met de hier gegeven korte beschouwing te moeten volstaan.

De tweede richtlijn tot coördinatie van het vennootschapsrecht is door de Raad aan het Europees Parlement voor advies voorgelegd. Dit advies is in voorbereiding. Deze leden stelden voorts de vraag, of het waar is, dat in de Nederlandse regeringsdelegatie, die aan de onderhandelingen over deze richtlijn deelneemt, een deskundige is opgenomen, die daarvoor een remuneratie van het bedrijfsleven ontvangt. In antwoord hierop merkt de ondergetekende op dat deze delegatie bestond uit ambtenaren van het Ministerie van Justitie. Bij de bespreking over de richtlijn inzake de jaarrekening wordt de delegatie bijgestaan door een zelfstandig werkzaam zijnde register-accountant.

Vele andere leden gaven in het verslag uiting aan hun ernstige ontevredenheid met betrekking tot de gang van zaken bij de totstandkoming en de behandeling van het wetsontwerp. De ondergetekende kan op dit punt slechts herhalen hetgeen hij reeds eerder bij verschillende gelegenheden heeft gezegd. De verlate indiening van het ontwerp moge worden betreurd, deze was echter – gezien de moeilijkheden waarvoor Nederland zich door de vereisten van de richtlijn geplaatst zag – vrijwel niet te voorkomen. Verdere overschrijding van de termijn welke de richtlijn stelt zou Nederland thans binnen de Europese Gemeenschappen in een moeilijke positie brengen. De ondergetekende stelt er daarom grote prijs op dat de behandeling van dit wetsontwerp nog in deze zittingsperiode wordt voltooid. Hij geeft zich daarbij ten volle rekenschap van de zware eisen die in deze tijd aan de werkkraft van het Parlement worden gesteld. Dat de grondigheid van de verdere parlementaire behandeling van de vennootschapsontwerpen door het snelle tempo op wezenlijke punten te kort zal schieten, acht de ondergetekende overigens, gelet op de ervaringen die hij onlangs in de Tweede Kamer heeft opgedaan, geenszins aannemelijk. In dit verband zij nog opgemerkt dat de in het verslag geciteerde uitspraak van de ondergetekende niet betrekking had op de behandeling van de wetsontwerpen 10 400 en 10 689. Het woord „beroerd” gebruikte de ondergetekende, zoals hij toen zelf opmerkte, als een onparlementaire weergave van hetgeen gezegd was over de wijze van wetgeving in Europees verband, en met name de invloed van het Parlement op de totstandkoming van richtlijnen.

Het is niet juist, te stellen dat de ondergetekende geen bezorgdheid koestert ten aanzien van de overschrijding van de in de richtlijn gestelde termijn voor wat de commanditaire vennootschap op aandelen betreft. Wel heeft de ondergetekende bij de aanpassing van de Nederlandse wetgeving prioriteit gegeven aan de naamloze vennootschap boven de c.v.o.a. Wanneer dit niet gebeurd was, zou dit er slechts toe geleid hebben dat de gehele aanpassing meer vertraagd was dan thans het geval is. Een dergelijke gang van zaken zou naar het oordeel van de ondergetekende stellig minder aanvaardbaar zijn geweest dan het thans bereikte resultaat. Aan de voorbereiding tot de c.v.o.a. wordt overigens thans gestadig voortgewerkt.

Regeling van de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid (10 689)

Met waardering nam de ondergetekende kennis van het oordeel dat verscheidene leden en vele leden over het wetsontwerp uitspraken. De ondergetekende onderschrijft hetgeen vele leden opmerkten over de betekenis die de coördinatie van het vennootschapsrecht en het bestaan van een afzonderlijke rechtsvorm in de andere E.E.G.-landen hebben gehad voor het ontstaan van de besloten vennootschap.

Deze leden onderscheidden vervolgens vier typen van besloten vennootschappen. Zij brachten in dit verband de vele verwijzingen in het wetsontwerp naar de wettelijke regeling van de N.V. ter sprake. Zoals de ondergetekende reeds eerder heeft

medegedeeld komt het hem juist voor dat in Boek 2 van het nieuwe Burgerlijk Wetboek een „uitgeschreven” tekst, zonder verwijzingen naar de regeling omtrent de N.V., zal worden opgenomen, met name met het oog op de ook in het verslag uitgesproken verwachting dat in de toekomst de regelingen van N.V. en B.V. verder uit elkaar zullen groeien.

De aan het woord zijnde leden stelden vervolgens de vraag of het geen aanbeveling zou verdienen dat het departement modellen van blokkeringsregelingen opstelt. Zoals deze leden memoreerden heeft de ondergetekende in de Tweede Kamer (*Handelingen* blz. 2994, linkerkolom) meegedeeld dat hij niet van plan is van departementswege modellen voor blokkeringsregelingen uit te geven. Ook bij nadere overweging meent hij dit standpunt te moeten handhaven. Hij wees er in de Tweede Kamer al op dat de Koninklijke Broederschap der Notarissen voornemens is modellen voor blokkeringsregelingen te ontwerpen en deze aan het departement ter beoordeling voor te leggen alvorens zij worden uitgegeven. Op deze wijze zal dus vanuit de notariële praktijk in de behoefte aan modellen worden voorzien. Deze werkwijze verdient naar de mening van de ondergetekende de voorkeur boven het ontwerpen van modellen op zijn departement. In de praktijk bij de naamloze vennootschappen is al gebleken dat er een groot aantal variaties in blokkeringsregelingen mogelijk is en de eisen die artikel 57l aan dergelijke regelingen voor de besloten vennootschap stelt, laten ook vele variaties toe. Voor een keuze daaruit bij het opstellen van modellen zal men de behoeften moeten kennen die leven in de praktijk en de notarissen zijn daarvan beter op de hoogte dan de ondergetekende en zijn departement. Bovendien zou door een uitgave van departementswege van enkele blokkeringsmodellen de verkeerde indruk kunnen worden gewekt dat het departement juist aan de daarin weergegeven varianten de voorkeur geeft. Het gebruik van modellen, in het bijzonder door notarissen die deze veelvuldig zullen toepassen bij de omzettingen van N.V.'s in B.V.'s, zou de ondergetekende overigens toejuichen, mede omdat het de behandeling van de verzoeken om een verklaring van geen bezwaar zal vereenvoudigen.

De vraag, of als „arbeiders” in de zin van artikel 57v van het ontwerp ook de zgn. ingeleende werknemers behoren te worden beschouwd, moet ontkennend worden beantwoord. Terwille van de rechtszekerheid is in de redactie van de wets tekst aansluiting gezocht bij het begrip „arbeider”, zoals dat in artikel 1637a B.W. wordt omschreven. Dit brengt in het onderhavige verband mede dat er een arbeidsovereenkomst moet bestaan tussen hem en de besloten vennootschap zelf of – overeenkomstig het laatste lid van artikel 57v – met een dochtervennootschap van deze laatste; een ander, vager, criterium zou voor de toepassing op moeilijkheden stuiten. De ondergetekende moge er overigens op wijzen dat door een vergunningstelsel een ongerechtvaardigd gebruik van het „inlenen” van arbeidskrachten wordt tegengegaan.

De ondergetekende heeft er goede nota van genomen, dat de vele andere leden, in het verslag aan het woord, met het oog op de verplichtingen van Nederland jegens de Europese Gemeenschappen geen verantwoordelijkheid wilden aanvaarden voor verwerping van het wetsvoorstel, doch dat deze leden overigens een gereserveerd standpunt innamen ten opzichte van het ontwerp. De ondergetekende moge zijnerzijds wijzen op hetgeen hij reeds bij de mondelinge behandeling in de Tweede Kamer heeft gezegd over de mogelijkheid om eventuele fouten te herstellen, hetzij bij de invoering van Boek 2 van het nieuwe Burgerlijk Wetboek, hetzij bij een „leemtewetje” (*Handelingen* Tweede Kamer, blz. 3007, linker- en rechterkolom).

Voorzieningen met betrekking tot de structuur der naamloze en besloten vennootschap (10 751)

Vele leden, die zich in beginsel met het wetsontwerp kunnen verenigen, kondigen aan bij de openbare beraadslaging op een drietal punten nader te zullen ingaan.

In de eerste plaats is dit hun voornemen met betrekking tot de verhouding tussen representatie- en coöptatiebeginsel en

die tussen bestuur, raad van commissarissen, aandeelhoudersvergadering (of commissie) en ondernemingsraad. In dit verband vragen zij, of niet een nadere regeling noodzakelijk is voor de verhouding tussen aandeelhoudersvergadering en aandeelhouderscommissie. De aandeelhouderscommissie kan in de plaats treden van de aandeelhoudersvergadering voor de vervulling van de taken en de uitoefening van de bevoegdheden die de laatstgenoemde volgens het ontwerp heeft bij de benoeming en het ontslag van commissarissen, bij het ontslag van bestuurders en bij de doorhaling van de inschrijving als „grote” vennootschap in het handelsregister. Aan een verdere wettelijke regeling bestaat naar de mening van de ondergetekende geen behoefte. De instelling van een aandeelhouderscommissie is facultatief; zij oefent haar bevoegdheden slechts uit, zolang de aandeelhoudersvergadering dat wenst. De aandeelhoudersvergadering behoeft bij de instelling van een commissie niet de vervulling van alle bovengenoemde taken uit handen te geven, maar kan de uitoefening van bepaalde taken aan zich houden. Voor zover er nog behoefte aan nadere voorzieningen zou bestaan, kunnen deze bij de statuten of bij het besluit tot instelling van de commissie worden getroffen; daarbij kan men b.v. denken aan het uitbrengen van een verslag aan de aandeelhoudersvergadering over de verrichtingen der commissie en aan de vervulling van tussentijdse vacatures.

Het tweede onderwerp dat vele leden bij de openbare beraadslaging willen aanroeren, betreft de voorzieningen met betrekking tot de buitenlandse en internationale concerns. Zij stellen reeds thans de vraag of het wetsontwerp de internationalisatie van onze ondernemingen niet zal bevorderen en of niet naar constructies zal worden gezocht die ertoe zullen leiden dat de uitzonderingsbepalingen van toepassing zullen zijn. De ondergetekende kan zich nauwelijks voorstellen dat ondernemingen zich zullen „internationaliseren” alleen om aan de nieuwe structuur te ontkomen. „Omzetting” van een Nederlandse vennootschap in een buitenlandse rechtspersoon zal reeds op de fiscale gevolgen afstuiten. Tegen een niet reële „internationalisatie” waakt het ontwerp; zie artikel 52e, tweede lid. Trouwens, al zouden er constructies denkbaar zijn ter ontduiking van deze wettelijke voorschriften, bedrijven van de omvang van een „grote vennootschap” zullen zich in de bestaande maatschappelijke verhoudingen niet kunnen veroorloven daarvan gebruik te maken. Reële „internationalisatie”, die dan in de regel zou meebrengen vestiging van nieuwe fabrieken in het buitenland, en aftasting van buitenlandse markten, ofwel het opgaan in een buitenlands concern, is voor het ondernemingsbeleid veel meer gecompliceerd en van veel ingrijpender betekenis dan het voldoen aan de voorgestelde structuur, die immers in het dagelijks beleid voor de ondernemingsleiding geen nieuwe problemen schept. Het is trouwens de ondergetekende ook niet gebleken dat de oplossing die in de Sociaal-Economische Raad mede door de vertegenwoordigers der ondernemingsorganisaties is gekozen, bij de ondernemer zelf op grote bezwaren is gestuit.

Een andere vraag die vele leden in dit verband stellen, is, op welke termijn Europese ontwikkelingen mogen worden verwacht met het oog op een verdere harmonisatie van het vennootschapsrecht. Deze ontwikkeling verloopt in etappes. Bij het Europese Parlement en het Economisch en Sociaal Comité zijn thans ontwerpen voor richtlijnen over het kapitaal van de naamloze vennootschap en de nationale fusie van naamloze vennootschappen in behandeling. De Europese Commissie is reeds ver gevorderd met de voorbereiding van richtlijnen over het bestuur, de commissarissen, de algemene vergadering van aandeelhouders en de accountantscontrole bij de naamloze vennootschap, alsmede over de jaarrekening. Voorts pleegt de Commissie overleg over een richtlijn inzake aandelen en andere effecten. Daarna komen nog aan de beurt het concernrecht, de geconsolideerde jaarrekening en de ontbinding en vereffening van vennootschappen. Daarnaast is het ontwerp-statuuat der Europese vennootschap bij het Europese Parlement en het Economisch en Sociaal Comité in behandeling en vinden besprekingen plaats over een verdrag inzake de internationale fusie

van naamloze vennootschappen. Vele van deze regelingen hebben slechts betrekking op de naamloze vennootschap; in hoeverre soortgelijke voorschriften, als daarin vervat, ook voor andere vennootschapsvormen, zoals de besloten vennootschap, zullen moeten gaan gelden, zal daarna moeten worden onderzocht. Al met al is te voorzien dat de voltooiing van dit programma nog jaren zal vergen.

Het derde onderwerp dat door de vele leden bij de openbare beraadslaging zal worden aangesneden is het rapport „Machtsverdeling in de naamloze vennootschap”, een uitgave van de Stichting Maatschappij en Onderneming. De ondergetekende heeft nog geen gelegenheid gevonden aan dit belangwekkende, nog slechts onlangs verschenen, rapport nauwgezette studie te wijden. Wel heeft de lezing van het rapport zijn indruk bevestigd dat de feitelijke zeggenschap van de aandeelhouders in de praktijk veel beperkter is dan men uit de thans nog geldende wettelijke bepalingen zou afleiden, en dat niet alleen door het geringe bezoek van de vergaderingen, doch ook door de veelvuldige toepassing van oligarchische constructies. Zo blijkt dat bij 80 pct. van de grote vennootschappen (andere dan „concerndochters”) die in de telling der gehouden enquête zijn opgenomen, bindende voordrachtsrechten voor de benoeming van bestuurders en/of commissarissen voorkomen: de frequentie van deze oligarchische constructies stijgt naarmate de kring der aandeelhouders ruimer is, doch het percentage is ook bij de grote besloten familie-N.V. nog meer dan 50 pct. (tabel IV). Bij de beantwoording van de vraag, bij wie de macht in de naamloze vennootschappen berust, kiest het rapport als uitgangspunt: (1) de doorslaggevende bevoegdheid ten aanzien van de benoeming van bestuurders, en (2) in verband daarmee de functie van degenen die over bindende voordrachtsrechten beschikken en die de dienst uitmaken in administratiekantoren, welke meer dan de helft van de aandelen van de respectievelijk naamloze vennootschappen bezitten. Bij de grote vennootschappen betekent dit blijkens de enquête dat deze doorslaggevende bevoegdheid in 60 pct. der gevallen bij de commissarissen berust, in 17 pct. bij de bestuurders en in 28 pct. bij anderen. Op grond daarvan concludeert het rapport: bij 60 pct. van de betrokken gevallen sluit, afgezien van uitzonderingen, het wet worden van het wetsontwerp ondernemingsstructuur aan bij de bestaande praktijk; voor 40 pct. brengt het een zeer wezenlijke wijziging (blz. 6 en 7 van de Korte weergave). De ondergetekende merkt daarbij op dat zijns inziens het toevertrouwen van de doorslaggevende invloed ten aanzien van de bestuursbenoeming aan de raad van commissarissen zeker de voorkeur verdient boven toekenning daarvan aan bestuurders zelf of aan min of meer anonieme anderen. Ook uit dit oogpunt is zijns inziens de voorgestelde structuur, waarin de raad van commissarissen wettelijk een zwaarwegende invloed verkrijgt, een gelukkige vondst.

Verscheidene leden achten verkiezing van commissarissen door aandeelhouders en personeel, zoals door de Commissie-Verdam voorgesteld, verkieslijk boven de in het ontwerp voorziene coöptatie. Met betrekking tot dit aspect heeft de ondergetekende er reeds eerder op gewezen dat rechtstreekse verkiezing van een deel van de raad van commissarissen door – of op bindende voordracht van – aandeelhouders, en van een ander deel door of op bindende voordracht van het personeel in tweeërlei opzicht onbevredigend is: in de eerste plaats is er geen garantie dat de gehele raad van commissarissen het vertrouwen heeft zowel van aandeelhouders als van het personeel; in de tweede plaats is er bij deze wijze van samenstelling de reële kans dat er binnen het college van commissarissen niet de zo noodzakelijke harmonie ontstaat. Het gevolg zou zijn dat de functie van de raad van commissarissen als vertrouwenscollege voor de gehele onderneming zou worden ondermijnd. De ondergetekende moge in dit verband onder meer verwijzen naar hetgeen hij daaromtrent in de memorie van toelichting op het ontwerp heeft opgemerkt (blz. 9, rechterkolom, onder 7). Hij moge er ook aan herinneren dat democratie geenszins behoeft mee te brengen dat alle colleges door rechtstreekse verkiezingen worden samengesteld; dit is op staatsrechtelijk ge-

bied wel dikwijls het geval bij de vertegenwoordigende lichamen, doch het is niet gebruikelijk bij colleges van bestuur en toezicht.

Het bovenstaande moge de ondergetekende tevens laten gelden ter beantwoording van de opmerkingen van vele andere leden binnen wier kring tweërlei opvatting omtrent de waarde van het wetsontwerp bestaat. Deze leden betreuren het dat tijdens de behandeling in de Tweede Kamer der Staten-Generaal een amendement van de heer Nederhorst strekkende tot invoering van een zogenaamd „experimenteerartikel” van de zijde der Regering is bestreden en door de Kamer is verworpen. De ondergetekende heeft daarbij zijn houding laten bepalen door de overweging dat dit ontwerp – op zich zelf reeds een „experiment” – een royale kans op een goede verwezenlijking behoort te hebben in een zo gunstig mogelijk klimaat. Dit klimaat kan grondig worden bedorven, indien er uit allerlei kringen van belanghebbenden wensen om het toch weer anders te doen op tafel worden gelegd. Mede door de eenstemmigheid in de Sociaal-Economische Raad heeft het in het wetsontwerp neergelegde structuurstelsel een groot moreel gezag gekregen; dit gezag zou stellig worden ondermijnd, wanneer de gekozen structuur op losse schroeven wordt gezet en de mogelijkheid wordt geopend dat de onderhandelingen van voren af aan zullen beginnen. Met een zo grote onzekerheid omtrent de zeggenschapsstructuur valt in de praktijk niet te werken, en zij is zeker niet bevorderlijk voor de onderlinge verhoudingen.

Daarbij komt dat het met het oog op de voortgaande harmonisatie van het vennootschapsrecht in de Europese Economische Gemeenschap moeilijk verdedigbaar zou zijn in Nederland de weg te banen voor een in beginsel onbeperkt aantal zeggenschapsstructuren binnen de vennootschappen. Het „experimenteerartikel” in de Wet tijdelijke voorzieningen met betrekking tot de bestuurshervorming van de Nederlandse universiteiten en hogescholen heeft een achtergrond en draagwijdte die moeilijk zijn te vergelijken met hetgeen het bovengenoemde amendement-Nederhorst beoogde. Bij het academisch onderwijs waren er „aan de voet” reeds experimenten aan de gang, die men een kans wilde geven. In het onderhavige wetsontwerp gaat het om „de top” van de onderneming; van lopende experimenten aldaar is niet gebleken. Voor experimenten in de sfeer van de vennootschap is veel meer aanleiding eveneens „aan de voet”, en wel in de ondernemingsraad; de nieuwe wet met betrekking tot dit orgaan laat hiertoe voldoende ruimte.

De vele andere leden suggereren in dit verband dat het uitsluiten van een experimenteerartikel in dit wetsontwerp de indruk zou kunnen wekken van een maatschappelijk conservatieve houding van de Regering. Het daarin besloten verwijt is volstrekt ongegrond, hetgeen ook wel blijkt uit de vele vernieuwingen op het gebied van de wetgeving in de laatste jaren. Waar het om gaat, is dat de wetgeving op de structuur van de naamloze en besloten vennootschappen rekening moet houden met de aard van die vennootschappen. Deze vennootschappen zijn organisaties van risicodragende kapitaalverschaffers. In de memorie van antwoord aan de Tweede Kamer is dit aspect uitvoerig uitgewerkt. Deze aard stelt beperkingen aan de mogelijkheden tot medezeggenschap: hoe ingrijpend het wetsontwerp is, blijkt daaruit, dat in de structuur van de

vennootschap als organisatie van kapitaalverschaffers die de onderneming drijft, een plaats wordt ingeruimd voor zeggenschap door de ondernemingsraad, maar de aard der vennootschap zelf kan de wetgever bezwaarlijk veranderen. Voor experimenten die in dat opzicht verder gaan, zoals het zelfbestuur van werknemers, leent b.v. de arbeidersproductiecoöperatie zich veel beter; deze rechtsvorm wordt geregeld in de Wet op de coöperatieve verenigingen 1925. Het is derhalve geenszins de wetgeving die zich tegen experimenten in deze richting verzet.

Ten slotte menen de vele andere leden dat de bevoegdheden die volgens het ontwerp aan de ondernemingsraad zijn toegekend, slechts aan de gekozen leden zouden behoren toe te komen. Zij vinden het met name nog steeds een „onwerkelijke figuur”, dat de ondernemingsraad zich in aanwezigheid van zijn voorzitter dient te beraden over de vraag welke commissarissen het beleid – ook van de voorzitter – zullen controleren. De ondergetekende wijst er daartegenover op dat de gekozen leden zich volgens artikel 18 van de Wet op de ondernemingsraden desgewenst juist *buiten* aanwezigheid van de voorzitter kunnen beraden; zijns inziens kan met betrekking hiertoe dan ook geen bezwaar tegen het wetsontwerp worden gericht.

De commissies hebben gemeend met de mededeling van dit antwoord aan de Kamer hun eindverslag te kunnen sluiten.

Vastgesteld 16 april 1971.

*De vaste Commissie voor
Economische Zaken:*

TERWINDT
THURLINGS
VERBURG (*Voorzitter*)
VERMEER
DE WILDE
PIKET
ALBEDA
LANKHORST
VAN MARION
IJMKERS
TONNAER.

*De vaste Commissie voor
Justitie:*

NIERS
CORNELISSEN
BRONGERSMA
(*Voorzitter*)
CAMELBEECK
VAN DER WERFF
PIKET
BOUKEMA
VAN WIJK
VAN MARION
IJMKERS
TONNAER.

*De Minister van Justitie,
C. H. F. POLAK.*